

Ryszard Borowiecki

Profesor Władysław Janasz - przyjaciel Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie

Studia i Prace Wydziału Nauk Ekonomicznych i Zarządzania 17, 39-41

2010

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

PROFESOR WŁADYSŁAW JANASZ – PRZYJACIEL UNIwersYTETU EKONOMICZNEGO W KRAKOWIE

W roku akademickim 2009/2010 przypada jubileusz czterdziestu siedmiu lat pracy naukowo-dydaktycznej prof. zw. dra hab. Władysława Janasza, a także siedemdziesiąta rocznica Jego urodzin. Są to okoliczności niezwykle, podniosłe. Dla Jubilata mają one być rytualnym czasem zadumy nad dokonaniem w tak długim okresie aktywności zawodowej, dla przyjaciół zaś są szczególną okazją, pretekstem do refleksji nad osobą, którą zna się od wielu lat i z którą od wielu lat się współpracuje i przyjaźni.

Profesor Władysław Janasz jest znakomitym przykładem nauczyciela akademickiego łączącego wszystkie obszary aktywności naszego zawodu – kształcenie studentów, prowadzenie badań naukowych i ich publikowanie, dbanie o rozwój kadry naukowej, uczestniczenie w działalności eksperckiej i doradczej.

Pracując w Katedrze Ekonomiki Przedsiębiorstwa Przemysłowego Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie (obecnie Uniwersytet Ekonomiczny), która w wyniku zmian organizacyjnych na uczelni została włączona pod koniec lat sześćdziesiątych ubiegłego wieku w strukturę Instytutu Ekonomiki Przemysłu, miałem możliwość już jako młody pracownik nauki korzystać z dorobku naukowo-badawczego Profesora. Szybko się bowiem przekonałem, z jakim uznaniem moi przełożeni (profesorowie: Józef Gajda, Emil Luchter, Bronisław Byrski) wyrażali się o wynikach Jego badań z zakresu szeroko rozumianej problematyki funkcjonowania, przekształceń i rozwoju przemysłu. Szybka kariera naukowa Profesora (doktorat – 1971 r., habilitacja – 1977 r.; docentura – 1978 r. profesura – 1987 r.) stawiana była pracownikom naszego instytutu za wzór godny do naśladowania.

Profesora Władysława Janasza spotkałem po raz pierwszy na Ogólnopolskim Zjeździe Instytutów (Katedr) Ekonomiki Przemysłu w Kaninkach w czerwcu 1987

roku. Zjazd ten był dla mnie okazją do rozmów z Profesorem na temat moich badań nad efektywnością gospodarowania środkami trwałymi w przedsiębiorstwach i ewentualnego przygotowania habilitacji z tej problematyki. Nie zapomnę gorącej zachęty Profesora do szybkiej realizacji mojego zamierzenia, wielu wskazówek, podpowiedzi nawiązujących do kwestii ogólniejszych, a także ciepłych słów o moich dotychczasowych publikacjach. Ten merytoryczny kontakt – Profesor miał wtedy w swoim dorobku kilka wartościowych i cenionych w środowisku publikacji z problematyki odtwarzania, wykorzystania i gospodarowania majątkiem trwałym w przemyśle i przedsiębiorstwach – oraz niezwykle sympatyczna i interesująca rozmowa stały się dla mnie silnym bodźcem do finalizacji badań. Tym bardziej więc poczułem się zaszczycony, gdy Rada Wydziału Ekonomiki Produkcji Akademii Ekonomicznej w Krakowie powołała w 1989 roku właśnie profesora Władysława Janasza na jednego z recenzentów w moim przewodzie habilitacyjnym.

Po habilitacji i objęciu przeze mnie stanowiska kierownika Zakładu Ekonomiki i Organizacji Przedsiębiorstwa Przemysłowego w Instytucie Ekonomiki Przemysłu nasiliły się nasze kontakty i współpraca. Profesor chętnie podejmował się pisanie dla pracowników naszej uczelni recenzji wydawniczych, grantów badawczych i prac doktorskich oraz opinii w przewodach habilitacyjnych i profesorskich. Jego niekwestionowany autorytet naukowy był (i jest) gwarantem sukcesu w procedurach awansowych. Również wzajemnie wielokrotnie ocenialiśmy nasze publikacje i prace naukowo-badawcze. Pragnę jednak podkreślić, że wysokie wymagania naszej przyjaźni i wzajemnego szacunku powodowały, że w ocenie, obdarzając się zaufaniem, nie stosowaliśmy wobec siebie taryfy ulgowej. Chętnie natomiast merytorycznie wspieraliśmy i wspieramy rozwój kadry naukowej naszych jednostek.

Dorobek Profesora zawsze zachęcał i pobudzał do dalszych poszukiwań badawczych oraz pogłębionych analiz i ocen empirycznych. Obejmuje on te problemy, które dla uprawianych przez nas dyscyplin naukowych były wiodące i wychodziły naprzeciw potrzebom praktyki gospodarczej. Na szczególne wyróżnienie zasługują badania i publikacje z obszaru funkcjonowania i strategii rozwoju przemysłu, gospodarowania zasobami i czynnikami produkcji, rachunku efektywności inwestycji, postępu technicznego i procesów innowacyjnych, analizy i diagnostyki ekonomicznej, ekonomiki i zarządzania przedsiębiorstwem, przekształceń strukturalno-własnościowych w gospodarce.

Poczytuję sobie za wielki zaszczyt, że na mojej drodze naukowej miałem szczęście spotkać i zaprzyjaźnić się z profesorem Władysławem Janaszem – człowiekiem niezwykle pracowitym, skromnym, o wielkiej kulturze osobistej, dbającym o wysoki poziom publikacji i prac badawczych oraz rozwój kadry naukowej, całym sercem zaangażowanym w życie akademickie i integrację środowiska naukowego z różnych ośrodków uniwersyteckich.

Nie wątpię, że dzięki Pańskiej, Panie Profesorze, Twojej Drogi Władysławie – Przyjacielu, życzliwości naukowej i pasji badawczej nadal będziesz czynny w naszym środowisku ekonomicznym. To między innymi także Tobie zawdzięczamy wysoki poziom takich dyscyplin naukowych, jak ekonomika i programowanie rozwoju przemysłu czy nauka o przedsiębiorstwie. Obfite owoce Twojej, Profesorze, pracy naukowej, dydaktycznej, organizacyjnej i w zakresie kształcenia kadr to trwały wkład w rozwój polskiej nauki, przynoszący chlubę Uniwersytetowi Szczecińskiemu.

Z prawdziwą radością przekazuję Ci, Drogi Władysławie, z okazji 70-lecia urodzin i 47-lecia pracy naukowej, przypadających w dwudziestą piątą rocznicę powstania Uniwersytetu Szczecińskiego i sześćdziesiątą czwartą wydziału, moc gratulacji i najserdeczniejszych życzeń.

Czynię to nie tylko w imieniu własnym, lecz także w imieniu tych wszystkich pracowników Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, którzy mieli zaszczyt spotkać Cię na drodze swojej kariery zawodowej bądź korzystali z Twoich książek, studiów, rozpraw i artykułów.

Masz w naszych sercach, Drogi Profesorze Przyjacielu, trwałe miejsce za pomoc, twórczą współpracę i wiedzę.

Ad multos annos!

profesor Ryszard Borowiecki
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie